

благо думаше чичо Панчо, като милваше ту козата, ту кончето . . . Той доближи устата на Аленча до цицкитѣ на напращѣлата коза.

Аленчо засука лакомо: хемъ смучи, хемъ върти опашка, а погледа му е тѣй благъ, тѣй милъ, сѣкашъ говори: „Благодаря ти втора майко, Млѣчано; благодаря ти и на тебе, добрий ми чичо Панчо, който такива грижи полагашъ за моя животъ! . . .“

Млѣчанка кротко си прѣживя и майчински кърми своето ново дѣте . . . Тя силно обикна Аленча и не се раздѣляше отъ него.

Тѣй коза и конче сподѣляха своитѣ скърби и радости, до гдѣто Аленчо нарастна строенъ вихрогонъ, а Млѣчанка си роди красиво и пѣргаво яренце.

*Зеленогоревъ.*

